

A L'HOSPITALET

ENRIC GIL MESEGUER

CAPÍTOL 4. LA DÈCADA DELS TRENTA, POPULARITZACIÓ DE L'ESPORT

4.1- L'EXPANSIÓ DE L'ESPORT A L'HOSPITALET

La República fou proclamada el 14 d'abril del 1931 i, a l'Hospitalet, fou festejada per la gent dels barris durant tota la tarda a la plaça de l'Ajuntament. Hi va haver parlaments dels futurs regidors sorgits de les eleccions (17 de la Unió Republicana -un grup de partits republicans antimonàrquics molt heterogeni- i 11 de la Lliga Regionalista) que havien de substituir l'anterior govern municipal. La convulsió social i política que visqué tant la societat catalana com la nacional en els següents mesos influïren evidentment en la vida local. Faig especial esment de la transformació de l'autoproclamada República Catalana en la Generalitat de Catalunya el 17 d'abril, i de les revoltes anarquistes del desembre de 1933, que tingueren un dels focus a l'Hospitalet i obligaren a suspendre un mes les eleccions municipals. Sien l'àmbit polític la situació era molt complexa, a nivell social no ho era menys. Potser aquí ens importa més el que passava a la ciutat: aiguats amb inundacions, robatoris de verdures als camps de la Marina, greu incidència de l'atur amb desnonaments d'habitatges quan els obrers no podien pagar, problemes sanitaris amb casos de pesta bubònica a causa de les escombreries i de la cria de porcs sense mínimes condicions (l'Hospitalet era literalment el femer de Barcelona), dèficit escolar i d'infraestructures en general irresolubles des de l'àmbit públic, i vagues i conflictes laborals a dojo.

Pel novembre de 1933, les eleccions generals donen el poder a les dretes de la CEDA, el que marcarà una inflexió en el decurs dels aconteixements polítics al període de la República. A l'Hospitalet, les eleccions sempre van ser guanyades per les esquerres (Esquerra Republicana de Catalunya), tot i que amb una significativa pujada de la conservadora Lliga Regionalista a l'entorn del 1933, coincidint amb la victòria general de la CEDA a Espanya. L'enfrontament entre les concepcions de la dreta i de l'esquerra a Espanya arribaren a un punt de tensió en aquesta data i tingueren en els següents mesos altres dos punts principals. L'un el conformarien durant el 1934 la revolució d'Astúries i els fets d'Octubre a Catalunya (on els veïns de l'Hospitalet hi prengueren part molt activa). Aquests intents foren dominats pel Govern i van marcar uns mesos, fins a finals del 1935, d'estricta control polític i social. La preparació de les eleccions del febrer del 1936 contribuïren a normalitzar una mica la situació (la campanya fou viscuda com la recuperació de les llibertats perdudes). La victòria del Front Popular (d'esquerres) significà l'amnistia immediata pels implicats en els fets d'Octubre i el retorn de l'hegemonia de les esquerres, però també del recel mutu entre esquerres i dretes. Les dues posicions ventilarien finalment les seves diferències en el segon dels punts d'enfrontament a que em referia abans: la guerra civil.

Arribats a aquesta alçada del nostre recorregut recordem que a la nostra ciutat es practicaven ja, a principis dels anys trenta, uns quants esports. Ens referim aquí als que tenien una infraestructura de clubs i/o de practicants i afeccionats: futbol, ciclisme, excursionisme, boxa, caça (tot i que el primer club serà del 1931) i atletisme. Potser algun hospitalenc practiqués algun altre esport, com el tennis o la natació, però devien ser exemples ben escassos i poc significatius per al nostre propòsit.

Durant els anys trenta, aquest ventall d'opcions es veurà ampliat de forma extraordinària, tant per la quantitat d'esports diferents com pel nombre de practicants. S'afegiran en

“A l'Hospitalet ja es practica, a principis dels trenta, futbol, ciclisme, boxa, excursionisme, caça (tot i que el primer club serà del 1931) i atletisme”

aquests anys a la llista anterior, clubs i practicants de nous esports i activitats considerades com a esports. Citem ràpidament la pilota basca, el rugbi, les activitats relacionades amb ocells (societats colomòfiles i ocellaires), els escacs, el billar (tot i que ja es practicava segurament des de feia molts anys a nivell de les famílies benestants) i el tennis de taula (anomenat ping-pong). El bàsquetbol el trobem encavalcat entre les dues dècades, però tot i que la seva pràctica s'inicia formalment a finals del 1928 i al 1929, pel nostre propòsit clarificador hauria de ser inclòs en aquesta segona llista ja que es consolida a partir del 1930.

Pot sobtar la inclusió d'activitats que, en un sentit molt estricte del concepte "esport" podrien ser objecte de rebuig, com els escacs, el billar o les societats ocellaires. Hem de situar-nos en una perspectiva on el concepte d'esport és considerat molt àmpliament des de l'inici. Així per exemple, a les planes dels diaris esportius, ja de bon començament, trobem barrejades informacions d'activitats diverses i, fins i tot, més allunyades encara d'aquest concepte restrictiu d'esport. És paradigmàtic de tot això, per exemple, com les gestes heròiques de la incipient aviació són explicades abastament a *El Mundo Deportivo* (la velocitat captivarà especialment l'atenció de la gent en les primeres

dècades d'aquest segle, i amb ella les curses d'automòbils o els vols dels avions). El concepte d'esport no es defineix ben bé durant tots aquests anys, i els límits queden cada vegada més difuminats de tal forma que activitats com els escacs o el billar entren sense gaire entrebancs a les planes de la premsa esportiva. Però aquesta indefinició va més enllà, i en l'imaginari de la gent el concepte esport pot encabir encara més: per exemple, les activitats ocellaires. La premsa esportiva, en aquest cas, no parlarà de competicions ocellaires, però en els seus documents, les entitats hospitalenques de coloms i ocells adopten tota la simbologia i el llenguatge de la competició esportiva, i es consideren a sí mateixes com a part del gran i modern món de l'esport. Així, al *Reglamento para el gobierno y régimen de la Sociedad Pajaril La Armonía de Hospitalet de Llobregat*, aprovat pel Govern Civil el 2 d'agost de 1932, es diu a l'article 1 que "el objeto de esta sociedad es la esportividad y diversión pajaril con canarios y otras clases de pájaros no insectívoros de los cuales celebrará certámenes y concursos"¹.

El fet que fossin considerades en l'època com a esportives, i fins i tot encara avui es tinguin uns certs dubtes en aquest sentit, fa que les incloquem en aquest recull històric. Aquesta falta de delimitació del concepte d'esport ens ha acompanyat fins els nostres dies (encara de quan en quan ens mostren a les notícies algun esport nou que fins i tot arriba a tenir èxit, com en el cas del *windsurf* o l'*snowboard*), tot i que avui aquesta característica la podríem definir també com a diversificació².

Així, com veiem en el següent quadre, el nombre de clubs va anar creixent tots i cadascun dels anys d'aquesta dècada fins a l'arribada de la guerra civil, l'any 1936, en que

Fons ACP

L'esport en la dècada dels trenta ja és popular. Aquí veiem miss Hospitalet 1935 fent la sacada d'honor d'un partit entre el Centre d'Esports Hospitalet i l'Atlètic Club Catalunya, al camp del camí de la Fonteta, durant l'aniversari de la República, el 14 d'abril

s'inverteix la tendència. Podeu complementar aquestes dades amb les del quadre 3, referents a la dècada anterior.

QUADRE 8. PRESENCIA DE CLUBS ESPORTIUS PER ANYS A L'HOSPITALET (1927-1936)

ESPORTS	ANY									
	1927	1928	1929	1930	1931	1932	1933	1934	1935	1936
CICLISME	3	3	3	3	2	2	3	3	3	2
BASQUET	0	1	1	1	2	3	3	3	3	3
FUTBOL	5	3	5	3	5	7	9	8	10	5
EXCURSION	1	1	1	3	3	4	3	4	4	2
BILLAR	0	0	0	2	3	3	3	4	4	4
OCELLS										
I COLOMB	0	0	0	1	2	3	4	4	4	4
ESCACS	0	0	0	1	1	1	1	1	3	3
D'ALTRES	1	1	1	1	1	2	2	3	6	5
TOTAL	10	9	11	15	19	25	28	30	37	28

Font: Elaboració pròpia a partir de diverses fonts.

“Si repassem les característiques de l'evolució de l'esport veiem l'evident acceleració del nombre d'entitats esportives a la ciutat durant els anys trenta”

Si repassem les característiques de l'evolució, veiem l'evident acceleració del nombre d'entitats esportives a la ciutat durant els anys trenta. L'increment és progressiu i només una situació conjuntural fa que l'any 1936 s'experimenti un primer retrocés. Aquell any varies entitats futbolístiques es van fusionar i això, juntament amb la manca de fonts d'informació per l'esclat de la guerra (l'espai dedicat a l'esport es cada vegada més minso), expliquen aquesta disminució de l'any 1936. Amb la guerra, és evident que les entitats esportives van anar desapareixent al llarg dels seus tres anys, però durant els primers mesos el front quedava molt lluny i l'activitat va continuar com si no res. D'aquesta dècada destaquem el pes específic del futbol, sempre en primer lloc per nombre de clubs, i amb un pes sobre el total d'entre un mínim del 20 per cent (1930, i motivat per les fusions de clubs) i un màxim al voltant del 33 per cent (entre 1933 i 1935). Els percentatges, però, s'allunyen lògicament dels de la dècada anterior, on no hi havia tanta oferta diversificada. A nivell general, l'oferta associativa vinculada a l'esport es duplica aproximadament cada quatre anys prenent com a base el 1927; i es triplica en set anys (entre 1927 i 1934).

Caracteritzar l'esport dins d'una perspectiva social suposa presentar una sèrie de trets característics que ens donaran una idea de les importants transformacions que estava vivint la ciutat i, de fet, gran part de Catalunya en aquesta dècada. Sempre comparant amb la situació de la dècada precedent, i entenent aquestes característiques com a generals i de progressiva instauració, anotem aquests punts definitoris:

* **Popularització de la pràctica esportiva.** El major nombre de clubs suposa un major nombre de practicants, a diferència de la dècada anterior en què el major augment es va donar en l'aspecte de l'espectacle esportiu i de l'espectador passiu. Aquesta tendència, iniciada tímidament ja cap a finals dels anys vint, suposa el pas següent en

la lògica d'arrelament dels valors de l'esport: primer, esport burgès; segon, espectacle de masses, i tercer, pràctica de l'esport (pels obrers o treballadors).

* **Augment espectacular del nombre de llicències federatives a l'Hospitalet.** És una conseqüència clara del punt anterior. El cas del ciclisme és ben exemplar en aquest sentit ja que el nombre de clubs importants no varia gaire d'una dècada a l'altra. La base de clubs és semblant, però el nombre de ciclistes federats dels quals tenim notícia (en la majoria dels casos per les publicacions que han quedat a les hemeroteques) augmenta paulatinament des del 1920 fins al 1936 (vegi's quadre 4), de tal forma que el nombre de ciclistes federats relacionats amb l'Hospitalet que he localitzat en els anys de la República -96- supera de llarg el de tots els anys anteriors -31-. Aquest augment està en la línia dels paràmetres en què es movia el ciclisme català del moment. Així per exemple, la memòria de l'any 1935³ del Comité Regional de la Unión Velocipédica Española assenyala aquestes xifres per al ciclisme federat català: 222 curses ciclistes (89 per a quarta categoria i principiants; 18 per a terceres i quartes; 3 per a segones, terceres i quartes, i 34 per a totes les categories); 36 velòdroms; 21 campionats socials, 722 excursions i 79 proves socials; 1541 llicències federatives, de les quals 1268 eren de principiants o de quarta categoria, i només 9 eren de professionals.

Fons JT

QUADRE 9. CICLISTES FEDERATS DETECTATS A L'HOSPITALET PER PERIODES⁴

	1920-1925	1926-1931	1932-1937
NOMBRE CICLISTES	12	19	96

Font, elaboració pròpia a partir de les dades trobades a la premsa general, esportiva i local de l'època i del Boletín de la Unión Velocipédica Española entre 1910 i 1936.

* **Extrema caracterització de l'esport com a font festiva i/o d'associacionisme.** Com mai abans, en aquesta dècada l'esport dona peu a iniciatives populars vehiculades fora fins i tot dels grans clubs existents (a través de penyes i també de forma particular). Així, per exemple, podem citar l'existència d'un bon nombre d'iniciatives d'organització de curses ciclistes, relacionades amb petits col·lectius o amb botigues: la Peña Oriente (formada al bar Ramón del carrer Martí Julià, 93) amb seccions de ciclisme i futbol, la Peña Ben-Avinguts (lligada al Centre Autonomista Republicà), la Peña Ben Vistos (sembla que lligada al Foment Autonomista Eulalienc), o la botiga Vicente Hermanos (al carrer Santa Eulàlia, 105)... Fins i tot hi ha iniciatives individuals, com la que vaig conèixer a través d'una carta signada per Lluís Casas Ribas al juliol de 1934, "en representació d'un grup de joves" per organitzar una cursa ciclista de cintes (agafar una cinta penjada muntat a sobre d'una bicicleta) el diumenge 9 de setembre d'aquell any⁵. Aquestes iniciatives desbordaven la capacitat

L'esport ja té una presència important al carrer. L'espectacle ha triomfat, però també la pràctica. Aquí veiem la cursa ciclista de festa major del Centre, l'any 1929. Es tracta de la sortida, al carrer Major. Al fons es veu l'autobus, que havia d'esperar que passés la cursa per continuar viatge.

d'absorció dels clubs existents en aquell moment. Lligat a aquest aspecte més lúdic de l'esport (una mica més apartat de la competició oficial) també el ciclisme ens mostra un bon exemple amb l'aparició en massa del fenomen excursionista. Els grups de joves comencen a aprofitar l'econòmic mitjà de transport que és la bicicleta per a les seves sortides. Les fotografies, notes de premsa, records i documents que he

pogut recuperar donen fe d'aquesta nova forma de vehicular l'incipient temps de lleure de les classes treballadores. Així per exemple, els *Estatuts del Club Ciclista Hospitalet*, del 1933, donen com a finalitat de l'entitat "fomentar en el possible el CICLISME i especialment el TURISME amb tot el seu esplendor, contribuir amb altres Societats gestionant l'arreglament i conservació de les carreteres i ajudar amb tot el que sigui necessari al socis i clubs deportius que ho sollicitin"⁶. En aquests anys, els clubs organitzen els seus primers campionats socials, oberts només per als socis, i també els seus campionats excursionistes. La premsa local ens dona compte de com era una d'aquestes curses socials, la realitzada el 2 de desembre de 1934 pels socis del Club Ciclista Hospitalet al bosc

ALH -AH

Els membres d'Unió Ciclista Hospitalet, amb les copes guanyades en una cursa. Dempeus, el primer per la dreta és Joan Salvador. Circa 1930.

de Can Feu, a Sabadell, amb 43 quilòmetres de recorregut. Hi van participar 16 corredors, dels quals van arribar 14. Després de la cursa, «els corredors i llurs seguidors varen esmorçar i a la tarda es va emprendre el retorn, en pla de passeig, restant tots encantats de la jornada». Es conserven moltes fotografies d'aquestes excursions, que sempre acabaven amb un àpat ben regat amb el vi de la bóta... Per aquest motiu, a les juntes directives dels anys trenta apareixen les figures dels capitans excursionistes. Per fer-nos una idea del nombre de curses socials que podia arribar a organitzar un club en aquells anys, podem dir que, per exemple i sobre el paper, els *Estatuts del Club Ciclista Hospitalet* marcaven que «la Junta Directiva ve obligada a celebrar al menys una excursió cada mes»⁷, fet que en general s'acomplia amb escreix.

* **Entrada del món de l'esport local dins de l'espai ideològic:** degut a la forta popularització de l'esport, les organitzacions de caire més obrer com partits polítics i sindicats, iniciaran també a l'Hospitalet (com a tot Catalunya) un apropament cap a aquestes activitats. Destaquem algunes seccions locals de partits republicans, i, cap als últims anys de la República, a la Germanor Obrera de l'Hospitalet i la Societat Cooperativa Respeto Mutuo. Aquest apropament culminarà amb la col·laboració en l'organització de l'Olimpiada Popular l'any 1936. Per altre costat, algunes entitats hospitalenques més properes al nacionalisme també faran seu durant aquesta dècada el discurs que a nivell català relacionava l'activitat esportiva amb el concepte de nació. Parlo de l'Ateneu de Cultura Popular, la delegació local de Palestra, el Grup Excursionista Saltadiç o el Grup Cultura, Esport i Progrés. Aquestes mateixes entitats obriran un tímid espai de reflexió i debat sobre els objectius de l'esport, no només orientat a la seva utilitat com a instrument nacionalista sino també destinat a destriar la mera activitat d'espectacle del vertader profit que pot fer l'esport. De forma una mica independent d'aquest debat, potser per no tenir un caire tant ideològic, s'obren

debats paral·lels sobre la necessitat de l'educació física a les escoles o de construir certes instal·lacions esportives com un camp de futbol al Centre o una piscina pública. En tots aquests fòrums hi tindran un paper important els mitjans de comunicació locals, tant els butlletins de les pròpies entitats com els periòdics que s'anaren succeint entre 1929 i 1936. Tot i que penso que el pes de les publicacions locals no devia ser gaire gran dins l'opinió pública de la ciutat, com a mínim sí que són un reflex de les tendències d'algunes entitats.

Ja hem vist com l'oferta esportiva es diversifica, però els esports més destacats tant pel que fa a la pràctica com als afeccionats o als èxits segueixen sent el futbol i el ciclisme, d'una banda, i la boxa i especialment el bàsquetbol, que s'afegeixen aquests anys. Al futbol li dedicarem el següent capítol però val a dir que la categoria esportiva dels seus equips serà molt inferior a la que havien tingut en la dècada anterior. Fins i tot podríem dir que al Centre el futbol va cedir una mica el protagonisme al bàsquet, que començava a gaudir d'una afecció i d'uns practicants fixos que van empènyer als dos equips locals cap als èxits que al futbol no arribaven. També la boxa, especialment a Collblanc-La Torrassa i una mica a Santa Eulàlia i, en certs anys, al Centre, va tenir un especial relleu, fins i tot amb exemples mínimament professionalitzats.

4.2 ELS DOS NOUS GRANS ESPORTS A LA CIUTAT: BÀSQUET I BOXA

El bàsquet, en aquests anys trenta i principis dels quaranta, viurà uns dels millors moments de la seva història, només recuperats després puntualment. Ja hem vist com al Centre Catòlic es va començar a jugar a aquest esport només set anys després que el Pare Millán l'hagués introduït al col·legi Sant Antoni de Barcelona i hagués fundat el primer club de bàsquet d'Espanya, el Laietà⁸. Hem vist també com ràpidament, la UE Hospitalet, el club que volia recollir l'herència de l'antic Hospitalenc, va crear equips, tant masculí com femení, de bàsquet, tot i que molt efímers però que van tenir el seu paper durant la seva existència. L'equip masculí d'UE Hospitalet va existir fins al desembre de 1931. Va disputar un campionat, el del grup B (una segona categoria), enquadrat en el primer subgrup, mentre el Catòlic quedava enquadrat en el segon subgrup. La següent temporada, a finals del 1931, l'equip d'UE Hospitalet ja no apareix com a tal, però sí apareix un equip anomenat Unió Republicana de Hospitalet, enquadrat a la Tercera categoria, recent formada. D'aquest equip, que va fer un bon paper en aquest campionat, ens han quedat les seves alineacions de tres partits: de l'enfrontament dels segons equips d'Atlas i UR Hospitalet (8-24), on van jugar Rodríguez (4), Ibañez, Planellas (2), Salvadó (2), Fernández i Pascual, jugat el 13 de setembre de 1932; i també, Unión Social Cornellà 20 UR Hospitalet 13, segons equips, quan formaren amb Oliveras, Bonet, Solé (5), B. Escalera (6), G. Escalera (2). També l'enfrontament d'aquests primers equips, amb resultat de 13-14 i formació amb Vidal I, Vidal II, Bonet (1), Juan (7), Escalera (6), disputats ambdós el 6 d'octubre del 1932.

La UR d'Hospitalet durarà fins a finals de 1932, quan desapareixerà sent substituït immediatament pel segon gran club històric del bàsquet hospitalenc, l'Atlètic Bàsquet Juniors, que després de la guerra civil es transformarà en el Club Baloncesto Hospitalet. Tot i que no hi ha proves concluints, tot sembla indicar que els membres d'UE

“La Unió Esportiva va ser després Unió Republicana d'Hospitalet, més tard, Atlètic Bàsquet Juniors i, després de la guerra, Club Baloncesto Hospitalet”

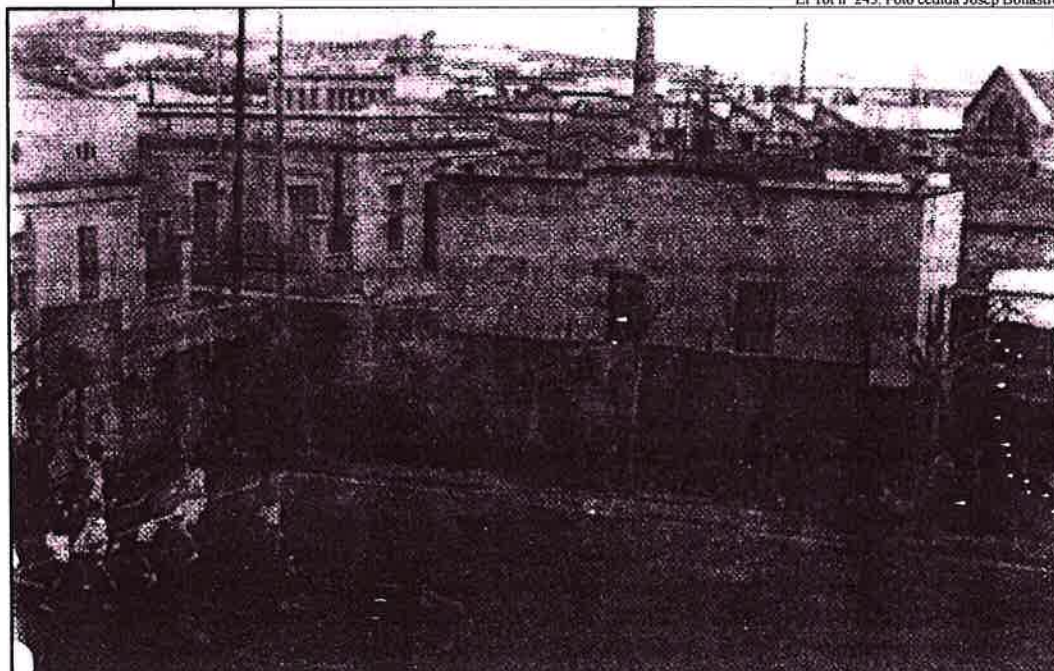
Hospitalet, UR d'Hospitalet i Júnior s sorgiren d'un mateix nucli de joves que van anar modelant el seu projecte. L'equip de la Unió Republicana d'Hospitalet no sé del cert si va ser un projecte diferent lligat a alguna secció d'aquest partit republicà. Però en el moment de la fundació oficial del Juniors, es a dir, de la legalització dels seus estatuts a l'octubre del 1932, la premsa parla del trasllat del camp del club a la rambla Just Oliveras, el que vindria a assenyalar que l'equip ja estava jugant prèviament en altre lloc i, probablement, sota altre nom. Una altra prova és el fet que alguns noms de les alineacions que hem trobat en els partits de la UR Hospitalet, coincideixen després amb els de membres dels equips del Juniors. Al programa editat amb motiu del cinquenterari del club es recorda aquest moment, però les dades que es donen estan tergiversades ja que es barregen els noms de UE Hospitalet i Juniors, i es donen dates equivocades. Tot i això, potser la causa que dóna per a la formació del grup -la rivalitat amb els nois del Centre Catòlic- sí que tingui alguna cosa de cert.

Sigui com sigui, l'oferta basquetbolística d'aquells primers anys trenta ja s'havia ampliat a un parell de clubs. Els dos anys d'avantatge del Catòlic com a societat faran que tingui més empenta en un principi que el seu rival. Així, l'any 1932 l'equip del Centre Catòlic aconseguix per primer cop pujar de categoria aprofitant una ampliació a 10 equips de la Primera Categoria, després de quedar sotscampions de Segona. L'equip que va aconseguir aquest primer ascens estava format per Rosell, Vergés, Pol, Navarro i Pujol. Com a suplents hi havia Parera, Sala, Perramón i Roqueta, tots ells membres del segon equip de l'entitat. Clar que l'ascens sembla que li venia encara una mica gran als jugadors del Catòlic. En una entrevista feta per entregues als capitans dels equips que anaven a disputar el campionat de Primera Categoria d'aquella següent temporada 1932-33, l'hospitalenc Pol respon que el campió serà l'Espanyol i que els cuers seran la Penya Coratge (que havia pujat igual que ells aquella temporada) mentre que ells salvarien la categoria al quedar penúltims. Per suposat el capità de la Penya Coratge pensava el mateix que ell però a l'inrevés respecte als dos últims llocs del campionat...

*Camp del Catòlic el 1930,
en el seu lloc avui hi ha
el pavelló.*

El Tot nº 243. Foto cedida Josep Bonastre

Aquella temporada van jugar contra els equips més importants de l'incipient bàsquetbol català: Barcelona, Espanyol, Juventus de Sabadell, Iluro de Mataró, Laietà, Badalona, Patrie, Sportiva i Penya Coratge. La categoria es va salvar amb força problemes, i potser fins i tot perquè la Primera es va tornar a ampliar ja que a la pista només em consta que empatessin dos partits (contra el Laietà i la Penya Coratge) i una victòria amb el Barcelona, a qui també havien guanyat en un partit commemoratiu del cinquè aniversari de l'entitat. Malgrat tot, la Primera es va ampliar a dos grups i el Centre Catòlic va tornar a jugar el següent campionat amb els millors. En aquest cas va ser enquadrat en el segon, amb UGE Badalona, Barcelona, Iluro Mataró, Laietà i Unió Cristiana Jovenes.

Mentre, en aquells anys l'Atlètic Bàsquet Juniors anava desenvolupant-se com a club. A l'acte de constitució oficial assistiren 48 socis, segons es descriu a l'acta de la reunió que es conserva al Govern Civil de Barcelona⁹. Segons aquesta acta, la primera junta directiva del Juniors la composaven aquestes persones:

President: Manel Pena Orpinell
 Vicepresident: Salvador Rovira Mauri
 Secretari: José Vidal Coll
 Tresorer-comptador: Jaime Bobé Rovira
 Bibliotecari: Antoni Tubau Sanjaume
 Vocals: Francesc Maneja, Jaime Farrés Solanas, Juan Villalba Sabater i Pedro Segarra Inglés.

La seu social del club es troba, com en el cas del Catòlic, a la rambla Just Oliveras, en aquest cas al número 63, que correspon al bar Recreo. El nom, segons ens explicà fa poc Marcel·lí Maneja, sorgí entre uns quants dels joves fundadors, quan en un anunci comercial d'una sessió de cinema va sortir anomenada la paraula *junior*. El 30 d'octubre del 1932, quinze dies després de legalitzar el club, s'inaugura oficialment el nou terreny de joc. Es disputen partits femenins de bàsquet, amb equips de l'Atlas Club. L'entrada és gratuïta i l'acte comptarà amb presència institucional de diversos regidors i del tinent d'alcalde Salvador Gil i Gil, que entregará els trofeus als capitans dels equips participants a l'acte, oferts per un industrial del barri, i dirigirà unes paraules als assistents. L'equip estarà format en aquesta primera temporada per Vidal I, Domingo, Suau, Escalera I i Bonet. Aquesta sí més no va ser la primera alineació que he trobat (potser el primer partit oficial del club?), i que van perdre contra la Societat Iris cap al 12 de novembre. Però al club ja hi havia com a mínim dos equips més muntats, el que vindria a ratificar la idea de que la infraestructura estava posada abans de la creació-(transformació) del club. Aquests dos equips estaven formats per Vidal II, Parra, Escalera II, Ventura i Soler, i per Berbis, Josep, Benach I, Clavero, Benach II i Cavedo. En aquesta primera temporada, l'equip del Juniors sembla que va fer un paper relativament bo a la Segona Categoria, i es va mantenir. En la següent temporada, la 1933-34, el Juniors estarà enquadrat al grup 1 de la Segona

Programa 25 aniversari. Fons FP

Inauguració del camp de bàsquet del Juniors, a la rambla Just Oliveras, l'any 1932. Assistiren les autoritats

Programa 25 aniversari. Fons FP

Equips de l'Atlas i del Juniors que van inaugurar la pista de la rambla Just Oliveras, l'any 1932.